

Værdipapirhandelslovens §§ 80 og 81 supplerer en investorgarantiordning i de situationer, hvor investorerne i et investeringsselskab, der er gået konkurs, ikke kan få udleveret deres instrumenter eller midler, som følge af fejl begået af Værdipapircentralen eller et kontoførende institut i forbindelse med registreringsvirksomheden.

Visse typer af finansielle produkter kan, hvis de er børsnoterede, og der indgås kontrakt herom, indberettes til og registreres i FUTOP Clearingcentralen A/S, der er under tilsyn. Herefter er det FUTOP Clearingcentralen, der er modpart i kontrakten i henhold til selskabets regelsæt, der også fastsætter betingelserne for og omfanget af garantidækningen overfor investorer.

I lighed med de gældende regler i Indskydergarantifonden skal indskydere og investorer have oplysning om dækningsomfanget m.v. af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser herom.

Konsekvensen af de i lovforslaget anførte regler er, at for så vidt angår garantiordningens dækning i pengeinstitutter, vil indskud, herunder midler, være dækket på samme måde som hidtil i forhold til den gældende lov om en indskydergarantifond, men derudover vil værdipapirer under nærmere omstændigheder, og hvis de ejes af investorer, være dækket med indtil modværdien af 20.000 ECU, hvis de ikke kan tilbageleveres til investorer.

I realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber vil investorer som noget nyt som følge af lovforslagets regler blive dækket med indtil 300.000 kr. på samme måde som i pengeinstitutter, hvis disse investeringsselskaber ikke kan tilbagebetale investorerne midler, og modværdien af indtil 20.000 ECU, hvis investorerne værdipapirer ikke kan tilbageleveres i henhold til de samme betingelser, der gælder for pengeinstitutter.

2. Direktivet om investorgarantiordninger

Formålet med direktivet er at sikre, at det indre marked kan gennemføres fuldt ud og fungere tilfredsstillende på det finansielle område.

I denne forbindelse er det af afgørende betydning, at alle medlemsstater råder over en investorgarantiordning, som sikrer en harmoniseret minimumsbeskyttelse, der i det mindste dækker mindre investorer, hvis et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for sine investorkunder. Direktivet skal være gennemført og sat i kraft i medlemslandenes lovgivning senest den 26. september 1998.

Direktivet har mange fælles træk med Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiord-

ninger, der under direktivets udarbejdelse har dannet forbillede for investorgarantiordningen. Årsagen her til er bl.a., at de to direktiver på visse områder dækker det samme, og at de i øvrigt supplerer hinanden.

Direktivet er et minimumsdirektiv, hvilket indebærer, at medlemslandene nationalt kan fastsætte krav til investorgarantiordninger, der går ud over direktivets mindstegrænse.

Hovedprincippet i direktivet er, at investeringsselskaber med tilladelse til at udføre investeringsservice samt kreditinstitutter, med tilladelse til at udøve virksomhed i henhold til 1. og 2. banksamordningsdirektiv har pligt til at tilslutte sig en investorgarantiordning i medlemsstaten. Investorgarantiordningen skal sikre en dækning af investorerne midler og instrumenter med et beløb svarende til 20.000 ECU (ca. 150.000 DKK.).

Ifølge direktivet skal medlemsstatens garantiordning tillige omfatte investorer i filialer, som investeringsselskaber har etableret i andre medlemsstater.

Ifølge direktivet skal en garantiordning dække de situationer, hvor et af direktivet omfattet investeringsselskab, det være sig pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab, er ude af stand til at tilbagebetale midler, der tilhører investorer eller tilbagelevere finansielle instrumenter, som tilhører investorer. Erstatningskrav på baggrund af dårlig rådgivning er således ikke omfattet af direktivet og heller ikke af det foreliggende lovforslag.

Lovforslaget anvender betegnelsen midler, fordi visse investeringsselskaber, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, i modsætning til pengeinstitutter, ikke må modtage indskud (indlån). Midler er en samlebetegnelse for de pengetilgodehavender, herunder forudbetalinger, marginindskud, afregningsbeløb m.v., som en investorer kan have overfor de af direktivet omfattede realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber.

Direktivet kræver ikke, at der ydes dækning for alle typer af tab, som en investorer har lidt i forbindelse med finansielle instrumenter, herunder dækning for tab, som en investorer måtte lide på grund af, at udstederen af det finansielle instrument ikke er i stand til at opfylde sine forpligtelser i henhold til aftalen. Dette har betydning for bl.a. de investorer, som investerer i såkaldte derivater, idet sådanne finansielle instrumenter som altovervejende hovedregel udstedes af investeringsselskabet selv, også hvor den enkelte kontrakt er baseret på kontraktstyper, som handles på en børs. Derivater handles som hovedregel ved, at der indgås en kontrakt (aftale) mellem investorer og investeringssel-